

for at give Decharge og for at optage Indstillinger, viste hen til, at dette beror paa de „faktiske Omstændigheder“, som ikke nu saaledes kunne reetableres og genfremstilles, skal jeg henvise til, at de Punkter, som der her er Tale om, ere indstillede paa den Maade, som de indstilledes af de Statsrevisorer, der netop levede og virkede som Statsrevisorer, da de faktiske Omstændigheder, der kunde have Indflydelse paa Indstillingerne, vare til Stede. Selv om man altsaa fuldstændig gaar ind paa Mindretallets Opfattelse af det vanskelige i nu at bedømme Situationen, maa man dog sige, at naar vi nu følge rent og klart det, som de Folk, der levede i Situationen og maatte have været med til at skabe den, have tilraadet os, have vi i Virkeligheden saa tryk Grund under Fødderne, som det paa nogen Maade er os muligt at faa. Med Hensyn til disse „faktiske Omstændigheder“ maa jeg blot gøre en lille Bemærkning endnu. Jeg har ladet det være afgørende for mig saavel ved, hvad jeg har optrykt paa de enkelte Punkter her i de forskellige Indstillinger, som ved, hvad jeg har fremdraget mundtlig i Udvalget, kun at tage Højres bedste Argumenter, og jeg har gjort det for at søge at vise det ærede Mindretal en Smule Gengæld for den Elskværdighed, hvormed det er kommet os i Møde. Det har altid været min Bestræbelse kun at holde mig til de bedste Argumenter, Højre har anført. At de bedste Argumenter maatte ere flette Argumenter, kan ligge i Forholdenes Natur. Mindretallet vil i hvert Tilfælde indrømme mig, at jeg ikke er forpligtet til at opfatte Højres bedste Argumenter som gode Argumenter. Jeg opfatter dem i Virkeligheden ikke paa nogen som helst Maade som gode Argumenter. Naar man læser igennem, særlig hvad den højtærede daværende Ordfører i Landstinget har præsteret af Argumentation, tror jeg nok, man føler sig lidt forbløffet, og jeg vil stadig hævde, at de tolv Punkter, jeg her har fremdraget, ere af den Natur, at Landstinget har fulgt dem ved Afgørelsen af, om det vilde udtale sig med Hensyn til Overskrivelse paa Finansloven eller ikke, og jeg er i Stand til at dokumentere det med Henvisning til Nummerene paa de fire foreliggende Statsregnskaber. Det har i Virkeligheden været saaledes, at en Landstingspraksis for Finanslovens Overholdelse har aldrig uddannet sig, de faktiske Omstændigheder have været saa stærke i Landstinget, at man har set politisk paa Sagerne, men ikke regnskabsmæssigt; men det, der foreligger os her i Dag til Beslutning, er Regnskabsforholdet, det er det Spørgsmaal: Stemme Udgiftsposterne med

Bevillingerne eller stemme de ikke med Bevillingerne? Det er det regnskabsmæssige, vi have haft til Afgørelse, og paa dette Punkt tror jeg at kunne sige, at det har ikke været heldigt, at Folketinget saaledes har ladet sin Ret til at drøfte Statsrevisionen ligge. Havde den været benyttet noget mere, havde man gaaet sikkert i Landstinget været noget forsigtigere med Hensyn til den Maade, hvorpaa man nægter at optage Statsrevisorerens Indstillinger, eller hvorpaa man har behandlet Indstillingerne i det hele taget.

Scharling: Over for den ærede Ordførers sidste Udtalelse skal jeg blot gøre den lille Bemærkning, at det, det her drejer sig om, er dog ikke blot det rent regnskabsmæssige Spørgsmaal, om de paagældende Udgifter stemme med Bevillingerne eller ikke, thi det er jo faktisk anerkendt fra begge Sider, at der foreligger Overskrivelser. Spørgsmaalet er jo netop, om man vil godkende denne Overskrivelse eller ikke, om man vil udtale et „Passer“ eller „Kan ikke passere“ over for dem, og der tror jeg rigtignok, at man ikke kan se bort fra politiske Anskuelser eller Opfattelser. Disse gøre sig gældende ved den Afgørelse, der træffes, og de gøre sig sikkert lige saa fuldt gældende i den Afgørelse, der træffes i dette Ting, som i den Opfattelse, der har gjort sig gældende i det andet Ting.

Ordføreren (Oscar Hansen): Jeg skal dertil bemærke, at jeg er mig meget vel bevidst, at Ministrene have en dobbelt Stilling. De have dels Stillingen som Chefer for hver sin Administrationsgren, og allerede derved have de altsaa en regnskabsmæssig Forpligtelse til at holde sig inden for det, der skal gøres regnskabsmæssigt. Men dernæst staa Ministeriet ogsaa som en politisk Institution, idet Ministrene staa som Medlemmer af Statsraadet. Nu kan det naturligvis være vanskeligt paa Statsregnskabet at udfille, hvilke Bestemmelser en Minister har taget qua Statsraadsmedlem, og hvilke Bestemmelser han har taget qua Administrationschef — ganske overordentlig vanskeligt, selvfølgelig, og tillige umuligt! Jeg er mig som sagt ganske bevidst, at vi her have at gøre baade med det regnskabsmæssige og med det politiske Hensyn, men jeg skal dog vise hen til, at det politiske kommer frem for Tinget i det Øjeblik, vi have sagt: den Post stemmer ikke med Regnskabet, og vi give ikke Kwittering for den. Saa kommer det næste Spørgsmaal, det politiske frem, men jeg tror, at man staa